

Валерія Григоренка шанують за професіоналізм на залізниці та в мистецьких колах

Колишньому працівнику локомотивного депо Львів-Захід, а нині ветерану залізничного транспорту Валерію Григоренку доля неодноразово дарувала можливість бути першим – і серед випускників юних залізничників Львівської дитячої залізниці, і серед першого випуску за спеціальністю “Електрифікація залізниць” Львівського технікуму залізничного транспорту, і першим залізничником у родині.

Валерій Васильович із приємністю згадує 1991 рік, коли з нагоди 40-річчя Львівської дитячої залізниці його запросили до Палацу залізничників серед інших колишніх вихованців дитячої залізниці. У родині Григоренків залізничників раніше не було, та хлопець виявив бажання відвідувати заняття на дитячій залізниці. У 1953 році Валерій став юним залізничником. Упродовж трьох років, до закінчення середньої школи, із радістю відвідував заняття, а влітку проходив виробничу літню практику – попрацював на всіх посадах: від стрілочника, кочегара, помічника машиніста до начальника зміни.

– Тоді дуже урочисто відбувалися відкриття сезонів руху поїздів, – розповідає Валерій Васильович. – На дитячу залізницю обов’язково приходив начальник залізниці. Присутність керівника магістралі додавала нам, юним залізничникам, гордості, що своєю працею ми долучаємося до такої важливої справи, як перевезення пасажирів. У той час дитяча залізниця користувалася великою популярністю серед відвідувачів: завжди було багато бажаючих проїхатися “Вітерцем”. Багато з нас уже тоді мріяли в дорослому житті стати залізничниками, тому вступали до залізничних навчальних закладів.

Після закінчення навчання молодий спеціаліст Григоренко поїхав працювати на Сталінську залізницю (нині – Придніпровська) у паровозне депо “Н-Д вузол”, де впродовж двох років працював помічником машиніста електропоїзда. За домовленістю між Придніпровською та Львівською залізницями у листопаді 1959 року перейшов працювати у паровозне (нині локомотивне) депо Львів-Захід. Спочатку освоював навички роботи слюсаря з ремонту рухомого складу, техніка із замірів на тепловозах, згодом – помічника машиніста тепловоза. Із електрифікацією залізниці перейшов працювати на електровози. Перший

електровоз змінного струму, який прийшов на Львівську залізницю, Валерій Васильович приймав на станції Клепарів, де локомотиви потім проходили технічний огляд. Коли в депо з’явилися електровози ВЛ-80, то з деповчанами Василь Григоренко неодноразово їздив на навчання у локомотивне депо Козятин, переймаючи досвід ремонту електровозів. Потім помічник машиніста Григоренко працював на електровозах серій ВЛ-22М, ВЛ-8, ВЛ-10, ВЛ-11, транспортуючи різні вантажі до Лавочного. Довірили йому працювати і на “літерних” потягах, які перевозили спецвантажі.

Оскільки постійно закріпленого машиніста Валерій Григоренко не мав, то їздив на пару із багатьма – Богданом Породьком, Леонідом Брилем, торували кілометри до Жмеринки та карпатськими перевалами – до Чопа. Особливо уважним потрібно було бути на підйомах Бескидського перевалу, поблизу Скотарського...

– Пасажир із віконечка вагона не побачить усі небезпеки маршруту, це можна прослідкувати хіба з кабіни машиніста, – говорить Валерій Васильович. – Саме у кабіні відчуваєш ту відповідальність, яку на себе бере під час подорожі машиніст і його помічник.

Валерій Григоренко спілкувався зі Львом Дуровим, Людмилою Гурченко, Миколою Басковим, гумористом Євгеном Петросяном та багатьма іншими талановитими виконавцями, на згадку про яких має автографи. А у 2008-2009 роках Валерій Васильович долучився до створення кінофільму “Шпигун нашого часу”, зйомки якого відбувалися у Львові, зокрема в оперному театрі. Згодом, переглядаючи цю кінокомедію, згадував різні моменти роботи, наприклад, коли дзеркальний зал театру перетворився на рейхсканцелярію Гітлера...

Згодом Валерій Григоренко працював старшим майстром на ПТО Клепарів, потім тривалий час трудився приймальником електровозів у локомотивному депо Львів-Захід, контролюючи якість техоглядів у депо і роботу самих локомотивів. Валерія Григоренка добре знали на залізницях – у локомотивних депо Стрий, Чоп, Мукачево, Самбір, Здолбунів, Козятин, Київ-Пасажирський, на Львівському локомотиворемонтному заводі. Електровози змінного струму з локомотивного депо Козятин курсували до Львова, у локомотивному депо Львів-Захід проходили техогляд, а потім поверталися через Здолбунів до Києва.

– Чи траплялися складності у роботі?, – запитую у ветерана.

– І не один раз, – відповідає Валерій Васильович. – Особливо коли працював приймальником електровозів. Заступники начальника депо з ремонту Віктор Маснев, Петро Мазурок неодноразово довіряли мені виїжджати за ремонтниками на залізничні станції, аби якнайшвидше ліквідувати несправності. Якось на станції Борщівичі, а згодом і у Скнилові заклинило буксу, тоді нам ледве вдалося “дотягнути” електровоз до Львова. Якби вчасно не ліквідували пошкодження, трапився б збій у графіку руху поїздів. У таких ситуаціях я сам приймав рішення, не сподіваючись на чиюсь підказку.

Валерій Григоренко часто брав участь в осінньо-зимових оглядах локомотивної техні-

ки. На одному з таких оглядів в Ужгородській дирекції залізничних перевезень свою техніку представляли локомотивні депо Королево, Чоп та Мукачево. Традиційно звіти від керівників депо приймав начальник дирекції, яку тоді очолював Георгій Кірпа.

– Якось після чергового звіту підходжу до Георгія Миколайовича і кажу, що було б добре зробити так, як є на Південно-Західній залізниці (де електричка з Києва курсує до Здолбунова), щоб електричка слідувала зі Львова до Мукачево, – пригадує Валерій Васильович. – До цієї думки Георгій Миколайович, очевидно, прислухався, бо згодом такий електропоїзд зі Львова почав курсувати до Мукачево і їздить донині.

Починаючи з 1959 року, Валерій Григоренко працював під керівництвом кількох начальників залізниці, тож спогади про керівників закарбувалися у його пам’яті.

– Випало мені разом із головним технологом депо поїхати у відрядження до Москви, на зворотному шляху не встигали закомпостувати квитки на львівський потяг, – розповідає Валерій Григоренко. – Аж раптом бачимо на вокзалі начальника нашої залізниці Григорія Богдановича, який також повертався до Львова, підійшли до нього і розповіли про нашу ситуацію. Мене вразила

то мав можливість особисто з ними познайомитися. Валерій Григоренко спілкувався зі Львом Дуровим, Людмилою Гурченко, Миколою Басковим, гумористом Євгеном Петросяном та багатьма іншими талановитими виконавцями, на згадку про яких має їхні автографи. А у 2008-2009 роках Валерій Васильович долучився до створення кінофільму “Шпигун нашого часу”, зйомки якого відбувалися у Львові, зокрема в оперному театрі. Переглядаючи згодом цю кінокомедію, згадував різні цікаві моменти у роботі над фільмом, коли, наприклад, дзеркальний зал театру був пристосований під рейхсканцелярію Гітлера...

За професіоналізм Валерія Григоренка цінують та поважають і в локомотивному депо Львів-Захід, і в оперному театрі. Любов до залізниці і до мистецтва досі живе у його серці.

А ще Валерій Васильович радіє успіхам своїх синів, старший Ігор очолює Федерацію підводного плавання у Львові, а молодший Сергій – талановитий піаніст, лауреат багатьох міжнародних конкурсів. Підрастає у родині Григоренків любов і гордість дідуса – внучка Гануса.

Не сидиться вдома без діла ветерану-залізничнику – тепер він освоює нову професію – будівельника: разом зі сватом на дачній ділянці неподалік Львова зводять будинок. Поміж тим Валерій Григоренко – завзяятий рибалка та грибник. Усі ці захоплення додають чимало позитивних емоцій, під впливом яких забуваються і не надто приємні моменти в житті.

– На жаль, про нас, ветеранів, тепер усе рідше згадують на підприємствах, – зітхає Валерій Васильович, – тоді як нам дуже потрібна увага, спілкування. Для цього, повірте, багато коштів не треба.

Дізнавшись, що колишні деповчани зустрічаються щонеділі неподалік пам’ятника Тарасові Шевченку у Львові, тепер і він у вихідний день поспішає до скверу, що перед Львівською оперою, де спілкуються ветерани – згадують минулі роки, обговорюють сьогодення.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

На фото: Валерій Григоренко любить прогулюватися біля Оперного театру; юний залізничник Валерій Григоренко. Фото автора та із сімейного альбому Валерія Григоренка

Львівський залізничник

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп’ятниці.
Тираж 38 466.
Замовлення 747.

Зверстано у комп’ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.

Комп’ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.

Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Оріся Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов’язкове.

Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсоз
Ресстраційне свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Оріся ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Богдан ЮРОЧКО.....226-59-27
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80